

Dátis se přistihl, jak zadržuje dech, dokud se poslední dvě plavidla s koňmi nezačala nejistě převalovat v příboji. Nebyla od něj daleko a mezi řehtáním zaslechl i rozzlobené hlasy, ale nakonec vydechl úlevou, když vesla zabrala a lodě se zvraty vyrazily vpřed.

Teď, když byly všechny v bezpečí, se mohly začít nalodovat čekající pluky. Štíhlé triéry schopné odvézt muže na svých palubách kroužily kolem jako žraloci. Některé z nich už připlouvaly ke břehu a jejich kapitány unavovalo čekat jen ve společnosti kvílícího větru, vln a zachmuřených otroků u vesel. Když se první šiky seřadily na pláži do formace připravené k nástupu, Dátis cítil, jak v něm napětí polevuje. Tenhle kus pobřeží představoval dokonalý přirozený přístav chráněný před masami vody, z nichž se mužům během plavby obracely žaludky. Od předchozího večera, kdy se vylodili, tady Dátis zažil jen klidné moře. Jeho lidé se dobře najedli a odpočinuli si, zkontrolovali výstroj a zbraně, sečetli vše, co odvezli z Eretrie, a čerstvě zajaté otroky odeslali do své domoviny. To vše za jedinou noc, pomyslel si. Říše fungovala dobře. Dátis se ptal sám sebe, jestli mu velkokrál dovolí postavit si tady sídlo, až bude celé Řecko srovnáno se zemí. Vždy po probuzení by se mu naskytl překrásný výhled.

Hleděl do vnitrozemí, na rovinu, která se táhla od pobřeží a končila kdesi pod horami, jež se tyčily na obzoru. Díky tomu byl jedním z prvních, kdo mezi kopci na západě spatřil ve zvěřeném prachu hada ze zlata. Zastínil si oči a zadíval se do odpoledního slunce. Pak tiše zaklel, když pochodující vojsko konečně zahlédli i líní zvědové a zatroubili na rohy.

Muži čekající na pláži ztichli. Dokonce i vesla na palubách zamrzla, takže se vyčkávající válečné lodě pohupovaly v příboji, přibližovaly se k sobě a hrozilo, že se rozbijí na kusy. Dátis viděl, jak podřízení velitelé vysílají rychlé posly k místu, kde stál. Musel učinit rozhodnutí, a to přímo před očima krále králů. Každý

okamžik váhání umožňoval nepříteli zkrátit vzdálenost mezi oběma armádami a snižoval naději na příznivý výsledek. Dátis ihned pochopil, že jízda je pro něj ztracena. Nemohl nařídít lodím, aby se vrátily a znovu vylodily svůj náklad: protivník by se mezitím stihl přiblížit a zaútočit. Dátis se kousl do rtu, když přiběhli první otroci, vrhli se mu k nohám do písku a celí udýchaní čekali na rozkazy. Znovu přejel pohledem vojsko roztažené po pláži. Měl k dispozici dvacet tisíc vojáků, jejichž srdcem a štítem bylo deset tisíc Nesmrtelných, a k nim stejné množství střelců s praky a lučištníků, mužů z Etiopie nesoucích mocné luky. Celkem stálo na pobřeží u Marathónu čtyřicet tisíc veteránů perského vojska čekajících na jeho slovo. Dátis se rozhodl, právě když k němu dorazil královský herold a promluvil:

„Jeho Výsost, božský král a otec světa, mi přikazuje, abych se zeptal, jaké rozkazy mužům vydáš.“

Nepadl do prachu, jen se poklonil. Dátidovi se ten muž nelíbil, ale měl příliš rád svůj vlastní život, než aby riskoval, že ho urazí. Na oplátku se uklonil i on.

„Prosím, vyříd' Jeho Výsosti, že podle mých rozkazů mají muži postupovat vpřed a zaútočit. Bitvu neodmítnu. Není čas se nalodit a odplout, protože Řekové se mezitím dostanou dost blízko a udeří na opozdilce.“ Zamyšleně si mnul bradu a pak sám pro sebe přikývl. „Nemůžeme bojovat na písku ani s mořem tak blízko v zádech. Před námi je suchá a pevná zem. Dáme se na pochod a zformujeme se, abychom se na ně připravili. Lučištníci a střelci s praky na křídlech, Nesmrtelní a další pluky uprostřed. Vzkaž prosím Jeho Výsosti králi Dareiovi, že planina směrem k východu stoupá. Možná by si tam rád našel místo, odkud bude moci bitvu sledovat.“

Herold se usmál koutkem úst, jako by na Dátidovi shledal něco zábavného. Znovu se beze slova uklonil a odběhl. Jeho šlépěje smyla mořská voda, která se bíle pěnila v písku.